

[Dyremose]

Det er os alle sammen bekendt, at det amerikanske kreditvurderingsinstitut Standard & Poors, der har stor betydning for lånemulighederne på det internationale marked, har nedvurderet Danmark. Det er også bekendt, at Standard & Poors har sagt, at det, der er sket i Danmark det sidste år, er godt og konstruktivt. Man er på vej, man har ændret udviklingsretningen, men det er samtidig understreget, at nu skal det danske folketing passe på, at man ikke holder op på halvvejen. Kun hvis vi gennem mange år sejt og solidt fortsætter indkomstpoltikken, fortsætter med den faste kronekurs og gradvis nedbringer underskuddet på vores statsbudget, kommer vi igen blandt de lande, som internationalt set er kreditværdige. Det er af betydning for os, fordi det samtidig betyder, at vi indenlandsk får en bedre beskæftigelsesmæssig og økonomisk situation.

Der er også et andet perspektiv, som jeg vil fremholde, og som blev tegnet i statsministerens åbningstale. Det går ud på, at det enkelte menneske, den enkelte familie, den enkelte virksomhed, den enkelte kommune skal have større frihed i forhold til statsmagten. De skal have flere valgmuligheder, og de skal have et større selvstændigt ansvar. Vi skal væk fra den formynderiske tankegang, at det er staten, der skal regulere det hele for os. Vi tror på, at det enkelte menneske, den enkelte familie, den enkelte virksomhed, den enkelte kommune ved bedre, hvad der er godt for dem, end vi ved herinde i folketinget, og derfor vil vi lægge beslutningerne ud. Vi vil give de mennesker i samfundet større valgfrihed, sådan at de selv kan tilrettelægge deres tilværelse, men vi vil gøre det på en måde, hvor vi sikrer, at vi stadig væk har råd til at have verdens bedste sociale system. Vi vil stadig væk, hvis vores politik bliver gennemført, have råd til et socialt velfærdssystem, der sikrer, at alle, der kommer i en social nødsituation, får mulighed for hjælp.

Hr. Svend Auken sagde her i folketinget den 9. september, at det er velfærdsstaten, man vil til livs. Det er helt forkert. Det er det modsatte, vi vil. Vi vil redde velfærdsstaten ved at fjerne gældsætningen, sådan at vi kan få råd til at have en velfærdsstat.

Det er rigtigt, at nogle af besparelserne har gjort ondt på nogle, men jeg synes også, det skal fremhæves, at der er sket ting i det første år med firkløverregeringen, der har

givet svage grupper i samfundet bedre vilkår, end de havde før. Lad mig blot nævne, at pensionisterne får stigende disponible realindkomster både i 1983 og i 1984. Det gør de bl. a., fordi det skattefrie bundfradrag bliver forhøjet. Jeg ved godt, at socialdemokraterne hævder, at det ville de også have gjort, men jeg må stille det spørgsmål: ville socialdemokraterne have råd? Med den gældsætning, de ville have lagt op til i deres øvrige økonomiske politik, ville de så have haft råd til at give pensionisterne den forbedring? Jeg tvivler på det.

Jeg vil også godt fremhæve, at folketinget i bred enighed – alle stemte for – vedtog en førtidspensionsreform, der betyder, at de dårligst stillede pensionister får over 20.000 kr. mere at leve for pr. år. Er det skævt? Nej, det er godt, og det viser, at hvis man fører genopretningspolitik, så kan man også få råd til at have et godt socialt system, og det skal vi selvfølgelig have.

Regeringen fremlagde altså i tirsdags et program, der peger fremad, et program, der er perspektiv i, men det er klart, at der også skal være et flertal for det program. Der er 66 mandater bag firkløverregeringen, og det er som bekendt ikke et flertal. Jeg vil dog godt fremhæve, at de fire partier har formået i det år, der er gået, at samarbejde konstruktivt og godt på en måde, som i hvert fald mange af dem, der debatterede firkløverets mulighed, inden det kom i regering, ikke havde troet mulig. De fire partier har haft et godt og konstruktivt samarbejde, og det vil vi gerne sige de tre andre partier tak for. Det er vigtigt for, at vi kan fortsætte det videre arbejde. Men det er også vigtigt, at der er andre partier med. I den forløbne folketingsamling har det specielt været de radikale og fremskridtspartiet, der har sluttet op om regeringens økonomiske politik. Det har ikke altid været nemt for de to partier, de har ofte skullet gå ind for løsninger, som de ikke brød sig helt om, men de har påtaget sig ansvaret, de har vist viljen, de har været med til at gennemføre den politik, der har bragt Danmark i fremgang, og det er der grund til at anerkende. Samtidig må man appellere til de to partier om, at dette samarbejde fortsætter i 1983-84.

Jeg havde egentlig håbet, at man også kunne appellere til socialdemokratiet om at påtage sig et medansvar, og det er klart, at